

πληθ., αἱ τελευταῖαι βροχαὶ τῆς ἀνοίξεως σύνθη. Ἀντίθ. πρωτοβροχία. 3) Ὁ βρεγμένος ἄρτος Θήρ. — Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ.: Ἐγὼ ἔνα γομμάτι ἀποβρέχι νά 'χω περνώ Θήρ. 4) Ὑδωρ εἰς τὸ ὅποιον ἐβράχη ἄρτος Θήρ.: Ἦμα τ' ἀποβρέχια τῇ σκίζας (διπυρίτου ἄρτου).

ἀπόβροχος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) Στερελλ. (Ἄμφ.) — ΓΣτρατήγ. Ἡρῶα 58 — Λεξ. Βλαστ. 362 ἀπόβροχος Στερελλ. (Ἄμφ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. βροχή. Τὸ ἀπόβροχος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ βρέχω.

Ὑγρὸς ἐκ πεσοῦσης βροχῆς ἐνθ' ἄν: Τ' ἀμπέλια εἶν' ἀπόβρεχα, δὲ σκάβονται Ἄμφ. || Ποίημ.

Τὸ βλέμμα μου σηκώνω 'ς τὸν πατέρα μου
καὶ 'ς τοῦ ματιοῦ του ξάνοιξα τὴν ἄκρη,
οὐρανὸ χειμερινὸ κι ἀπόβροχο
νὰ τρεμολάμπη κάποιον κρύφιο δάκρυ

ΓΣτρατήγ. ἐνθ' ἄν.

ἀποβυzaίνω Κρήτ. ἀποβυζάνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.) Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βυzaίνω, παρ' ὃ καὶ βυζάνω.

Τελειώσας τὸν θηλασμόν παύω νὰ θηλάζω τινὰ Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.): Μωρή, μ' ἀκόμα δὲ δ' ἀποβύzaσες τὸ παιδί σου; Ἀπύρανθ. Τὸ ἀποβύzaξε τὸ παιδί της Μάν. Νὰ τ' ἀποβυzaίης τὸ φηλυκό σου αὐτόθι. Συνών. ἀποκόβω, κόβω. Καὶ ἀμτβ. παύω νὰ θηλάζω Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐβύzanά τηνε κ' ἤρθε γᾶνεις κ' ἐσηκώθηκ' ἀπάνω καὶ δὲν ἐποβύzaσε δὲ κακόμοιρο Ἀπύρανθ. Πρίχον ν' ἀποβυzaίη καλὰ καλὰ ἐπῆρε δὲ ὁ ὕπνος Κρήτ.

ἀποβυzaσμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποβυzaίνω.

Λήξις τοῦ θηλάσματος: Ὡς τὸν ἀποβυzaσμό θὰ σοῦ τὸ δώσω νὰ τὸ βγάλῃς δὲ ἀποτοῦ (ἀπαυτοῦ). Ἀποβυzaσμοῦ δ' ἀποβυzaσμοῦ δὲν εἶχε πάλι σήμερα (ἐνν. τὸ παιδί, ἦτοι δὲν ἠδύνατο νὰ χορτάσῃ θηλάζον).

ἀποβυzαστάρι τό, Πελοπν. (Ἡλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. βυzαστάρι.

Τὸ τελευταῖον γεννηθὲν τέκνον. Συνών. ἀποβύzi 2, ἀπογαμίδι 1, ἀπογεννάρι, ἀπογέννημα, ἀπογέννη 2, ἀπογόνι, ἀπόξυσμα, ἀποξύσμι, ἀποσπόρι, στερνοπαίδι, στερνοπούλλι, ψυχοπόνι.

ἀποβύzi τό, Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. Κλουτσηνοχ. Κορινθ. Τρίκκ. κ.ά.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ποβύzin Κύπρ. ποβύzin Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. βυzi.

1) Ἀπογαλακτισθὲν ἐρίφιον ἢ ἀρνίον Κύπρ. Πελοπν. — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀποβυzούδι. Πβ. ἀποβυzοκοκκόρριφα. 2) Ἀποβυzαστάρι, ὁ ἰδ., Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Κλουτσηνοχ. Κορινθ. Τρίκκ. κ.ά.): Ἐὼ εἶμαι τ' ἀποβύzi Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Πολλὰ παιδιὰ 'χει ἡ μάνα σου, μὰ σὺ 'σαι τ' ἀποβύzi Κρήτ.

Ποῦ θενά 'ναι τ' ἀποβύzi, | μὰ τοσοῖ νξές θὰ δαιμονίζῃ Ἀπύρανθ.

ἀποβυzιά ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποβύzi καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά.

Μαστός: Ἀποβυzιά τῆς κατσίκας. Συνών. βυzi, μαστάρι.

ἀποβυzοκοκ-κόρριφα τά, ἀμάρτ. ποβυzοκοκ-κόρριφα Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀποβύzia, δι' ὃ ἰδ. ἀποβύzi, καὶ κοκκορρίφια, δι' ὃ ἰδ. κοκκορρίφι.

Ἀπογαλακτισθέντα ἀρνία καὶ ἐρίφια ἀναμίξ. Πβ. ἀποβύzi 1.

ἀποβυzούδι τό, ἀμάρτ. ποβύzin Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποβύzi καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι.

Ἀποβύzi 1, ὁ ἰδ.

ἀποβυθίζω ἀμάρτ. Μέσ. ἀπουβαθίζουμι Λέσβ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. βυθίζω. Ἡ τροπὴ τῆς συλλαβῆς βυ εἰς βα κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ οὐσ. βάθος.

Βυθίζομαι εἰς σκέψεις, ἀφαιροῦμαι, ρεμβάζω, περιπίπτω εἰς λήθαργον.

ἀπογαγγλάζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γαγγλάζω.

1) Παθαίνω ἐξάρθρωσιν ἐνθ' ἄν.: Ἐπεγαγγλάξεν τὸ ποδάρι μ' Τραπ. Μὴ πορπατῆς ἀστόχαστα καὶ θ' ἀπογαγγλάζ' τὸ ποδάρι σ' αὐτόθι. Συνών. ἀπογαγγλιάζω, στραμπουλίζομαι (ἰδ. στραμπουλίζω). 2) Ἐκβάλλω γοερὰς κραυγὰς τυπτόμενος, ἐπὶ κυνὸς Πόντ. (Χαλδ.): Ὁ θυλλὸν ἐπεγαγγλάξεν, γιὰ τέρ' ποῖος ἐντῶκεν ἄτον (κοίταξε ποῖος τὸν ἐκτύπησε).

ἀπογάγγλασμαν τό, Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογαγγλάζω.

Ἐξάρθρωσις: Πολλὰ ὑπέφερα ἀσ' σὴ ποδαρί' μ' τ' ἀπογάγγλασμαν Χαλδ. Τῇ θερί' τ' ἀπογάγγλασμαν πολλὰ πόνᾱ φέρ' (τῆς χειρὸς ἢ ἐξάρθρωσις φέρει πολλοὺς πόνους) Τραπ. Συνών. ἀπογάγγλιασμα, στραμπούλισμα.

***ἀπογαγγλιάζω**, ἀπογαγγλάζω Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γαγγλιάζω.

Ἀπογαγγλιάζω, ὁ ἰδ.: Ἐπεγαγγλίασεν τὸ δόρι μ' (ὑπέστη ἐξάρθρωσιν τὸ χεῖρι μου).

***ἀπογάγγλιασμα** τό, ἀπογάγγλασμα Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογαγγλιάζω.

Ἀπογάγγλασμαν, ὁ ἰδ.

ἀπογαγγλοῦμαι Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γαγγλοῦμαι.

Μετατοπίζομαι ἐκ τῆς ἀρθρώσεως, ἐξαρθρώνομαι: Ν' ἀπογαγγλοῦται τὸ ποδάρι σ'! (ἀρά).

ἀπογάγγρωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογαγγρώνω.

Τὸ νὰ παύσῃ τις νὰ εὐρίσκειται ἐν παραλυσίᾳ.

ἀπογαγγρώνω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γαγγρώνω.

1) Παραλύω τελείως τινὰ, φέρω τινὰ εἰς τελείαν ἀναισθησίαν Χαλδ.: Ἀτῶρα κρούγω κι ἀπογαγγρώνω σε! 2) Παύω νὰ εἶμαι παράλυτος Τραπ.: Ἐπεγαγγρώθαν τὰ ποδάρα μ'.

***ἀπογαϊδουρίζω**, μέσ. ἀπογαϊδιρίζουμι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γαϊδουρίζω.

Περιέρομαι εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ὄνου, ἦτοι εἰς ἀτιμίαν, γίνομαι ἀτιμος.

***ἀπογαϊδούρισμα** τό, ἀπογαϊδύρισμα Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογαϊδουρίζω.

Τὸ νὰ περιέλθῃ τις εἰς ἀτιμίαν.

